

Viera ateistov a viera kresťanov

Francúzsky spisovateľ Emil Zola sa vybral do Lúrd, aby napísal, že všetko, čo sa tam deje, je výplodom fanatismu, ilúzií, halucinácií, alebo že je to podvod. Keď uvidel početné poďakovania uzdravených ľudí zavesené pred jaskyňou, kde sa zjavovala Panna Mária, vraj ironicky poznamenal: „Vidím veľa palíc a bariel, ale nevidím ani jednu drevenú nohu.“

Katalánci počas svätej omše, Barcelona

fot. ks. A. Migas

Známy francúzsky ateista Felix Michaud prehlásil, že len to, keby niekomu znova narástla amputovaná noha, by bol zázrak, ktorý by nik nemohol spochybniť, ale podľa neho sa v dejinách nič také nestalo a istotne sa ani nikdy nič také nestane. Podobne sa z uzdravení v Lurdoch vysmieval aj vodca protináboženského pozitivizmu devätnásteho storočia, neurológ Jean Martin Charcot, keď tvrdil, že sa nikdy nestretol so znovunarastenou amputovanou končatinou. S tým istým úmyslom sa do Lúrd

vybral slávny francúzsky spisovateľ Emil Zola, aby napísal, že všetko čo sa tam deje, je výplodom fanatismu, ilúzií, halucinácií, alebo že je to podvod. Keď uvidel početné poďakovania uzdravených ľudí zavesené pred jaskyňou, kde sa zjavovala Panna Mária, vraj ironicky poznamenal: „Vidím veľa palíc a bariel, ale nevidím ani jednu drevenú nohu.“

Ateisti hlboko verili, že veda raz objasní všetky tajomstvá a časom eliminuje všetky „katolícke povery“. O existencii nadprirodzených síl by ich mohla

Svätá kaplnka v chráme del Pilar

presvedčiť, ako sami tvrdili, len taká očividná skutočnosť, ako napríklad nové narastenie odťatej nohy alebo ruky. Boli presvedčení, že čosi také sa nikdy nestalo a ani sa nikdy nestane. Istota týchto voľnomyšlienkarov vyplývala z ich slepej viery v ateistickú ideológiu. ▷

Katalánci počas svätej omše, Barcelona

Ich presvedčenie, že nikdy nikomu zázračne nenarastla amputovaná noha alebo nejaká časť kosti so svalmi, kožou, nervami a cievmi, predsa len nebolo pravdivé. Títo ľudia si totiž neuvedomovali, že práve tie zázraky, akých sa domáhali, boli špeciálne vedecky preskúmané a zdokumentované.

Jeden z najdôkladnejšie preskúmaných a zdokumentovaných zázrakov bolo okamžité uzdravenie belgického záhradníka Petra van Rudderu z mesta Jabbeke vo Flámsku, pri ktorom mu dorástlo 6 cm kosti. Dňa 16. februára 1867 mu padajúci strom rozmliaždil a tak nešťastne dolámal holennú a lýtkovú kosť na ľavej nohe, že prišiel o 6 cm kostného tkaniva. Na nohe sa mu vytvorila odporná hnisajúca rana. Profesor Thiriart, osobný chirurg kráľovskej rodiny, spolu s lekárske konziliom rozhodol chorú končatinu okamžite amputovať. Pacient však amputáciu rozhodne odmietol a napriek veľkému utrpeniu nasledujúcich osem rokov nedal na ňu súhlas. V tom období sa veľmi prehĺbila jeho dôvera k Panne Márii. 7. mája 1875 sa van Rudden vo veľkých bolestiach vybral spolu s manželkou do Oostakkeru, kde bola „kópia“ lurdskej jaskyne. Keď s veľkými ťažkosťami prišli na miesto, z hĺbky srdca sa modlil pred sochou Panny Márie za odpustenie svojich hriechov a tiež za to, aby mohol znova pracovať a zabezpečiť tak živobytie pre svoju početnú rodinu. Zrazu pocítil, že v jeho tele sa deje niečo zvláštne. Nečakane odhodil barly, pribol bližšie k soche a padol k nohám Panny Márie. Vďaka výkriku jeho ženy, ktorá stála neďaleko, si uvedomil, že sa stal zázrak – bol náhle uzdravený. Lekárske vyšetrenia potvrdili úplné Petrovo uzdra-

Kostol del Pilar v Calande

venie – zrazu mal na nohe doplnenú vyše 6 cm dlhú chýbajúcu kosť, taktiež šľachy, cievy, svaly a kožu. Všetko to bolo vytvorené z ničoho. Mnohonásobné vedecké expertízy potvrdili fakt, že bol okamžite úplne uzdravený z otvorenej zlomeniny ľavej nohy, na ktorej mu chýbala veľká časť kostného tkaniva. Keď Rudderov zamestnávateľ Alberich du Bus, vysoký predstaviteľ slobodomurárskej lóže, videl, čo sa stalo, vrátil sa ku katolicizmu.

V dejinách Cirkvi sa udialo ešte veľa podobných zázračných uzdravení. Spomedzi nich treba pripomenúť dopodrobna preskúmaný zázrak navrátenia amputovanej nohy po viac ako dvoch rokoch od jej amputácie. Udialo sa to v mestečku Calanda, ležiacom asi 100 km od Zaragozy. (Budeme sa mu viac venovať v nasledujúcom článku.)

Viera v evanjelium je pre veriacich spojená s vierou v najväčší zázrak, akým je narodenie a zmŕtvychvstanie Krista.

Veriaci človek sa v styku s udalosťami a faktami, ktoré majú charakter zázraku, nebráni nadprirodzenému rozmeru skutočnosti, ale je otvorený na čoraz plnšie spoznávanie tajomstva, takže pri ďalšom hľadaní pravdy nie je vnútorne zviazaný. Kto chce spoznať pravdu, musí – ako píše svätý Ján z Kríža – „... veriť v existenciu Boha, ktorý nie je podriadený rozumu, vôli, predstavám ani žiadnym zmyslom; Boha nemôžeme pochopiť. Dokonca aj najväčší zážitok z poznania Boha je nekonečne vzdialený od toho, kým Boh naozaj je, a od jeho úplného vlastnenia.“ Preto len na ťažkej ceste viery sa v človeku uskutočňuje proces jeho duchovného rozvoja a objavovania nadprirodzenej skutočnosti Boha, ktorá je bežným zmyslom nedostupná.

Avšak ateista, ktorý spochybňuje fakt existencie Boha a samotnú možnosť existencie zázrakov, sa stáva otrokom učenia, ktorému verí. Sám si takto zmenšuje obzor pri hľadaní pravdy a je menej slobodný, pretože si vopred určil, že nemôže existovať nadprirodzená skutočnosť, ktorá by sa dala empiricky preskúmať. Ateisti sa stávajú otrokmi svojej ideológie, dosť uzavretými na konečné spoznanie pravdy. Mnohí z nich vedú aj naďalej s obrovským nadšením „križiacku výpravu“ nasmerovanú proti viere v Boha, proti náboženstvu aj proti veriacim. Spútaní ideológiou ateizmu sa snažia uspokojiť svoj mučivý nepokoj vo svedomí radikálnym odvrhnutím možnosti odhaľovania duchovného rozmeru skutočnosti v ceste za poznáním, ktorú ponúka viera. Preto ateisti veľmi rozhodne popierajú existenciu zázrakov, ktoré sa udiali v dejinách ľudstva, a zároveň všetko, čo by mohlo spochybniť základ ich svetonázoru.

Veriaci ľudia sú na rozdiel od ateistov slobodní od ideologického jarma. Ich viera vyplýva zo slobodného prijatia najväčšieho zázraku, akým bolo vtelenie a zmŕtvychvstanie Krista a zároveň toho neustále trvajúceho zázraku, ktorým je existencia vesmíru s jeho dokonalou

harmóniou, prírodnými zákonmi, tajomstvom života na zemi a mysliacim a slobodným človekom. Tí, čo sa vyhlasujú za presvedčených ateistov, ktorí vedome odvrhujú Boha, sa nemôžu vyhovárať, pretože – ako čítame vo Svätom písme – „... to, čo je v ňom neviditeľné – jeho večnú moc a božstvo –, možno od stvorenia sveta rozumom poznávať zo stvorených vecí; takže nemajú výhovorky“ (Rim 1, 20). Ateistická ideológia núti jej vyznávačov neustále popierať nadprirodzenú skutočnosť a existenciu akýchkoľvek zázrakov.

Svetoznámy taliansky spisovateľ Vittorio Messori hovorí, že sú nútení tak konať „... vždy a všade, pod hrozbou straty vlastnej viery; lebo aj nevera je náboženstvo ako každé iné. Ba dokonca viac – je náročnejšie. Lebo ako si môže slobodne položiť otázku o tajomstve ten, kto stavia svoj život a svoje zmýšľanie na predpoklade, že nič tajomné neexistuje? Nakolko môže byť slobodný voči nevyjasneným skutočnostiam ten, kto (zacitujme Renana) postupuje podľa zásady, že všetko v dejinách musí byť ľudsky vysvetliteľné?“ (Vittorio Messori: *Zázrak*).

V dejinách sa neustále objavujú fakty, ktoré podkopávajú základy ateistickej ideológie. Sú to rôzne zázraky a udalosti, cez ktoré Boh poukazuje na existenciu nadprirodzeného rozmeru skutočnosti. Zázraky sú zvláštnou Božou rečou, výzvou, ktorá smeruje k ľuďom spútaným ateistickou ideológiou, aby ju jednoznačne zavrhlí a aby sa otvorili na prijatie tajomstva jeho lásky. Viera v evanjelium je pre veriacich spojená s vierou v najväčší zázrak, akým je narodenie a zmŕtvychvstanie Krista a tiež v zázraky, ktoré robil Ježiš počas svojho verejného účinkovania, po svojej smrti i zmŕtvychvstaní – s vierou v znamenia a zázraky, ktoré zmŕtvychvstalý Pán ustavične robí na príhovor svojej matky Márie, apoštolov a svätých. Pán Ježiš povedal: „Ak nevidíte znamenia a divy, neveríte“ (Jn 4, 48). Poukazoval aj na význam zázračných znamení, ktoré konal: „Slepí vidia, chromí chodia, malomocní sú čistí, hluchí počujú, mŕtvi vstávajú a chudobným sa hlása evanjelium. A blahoslavený je, kto sa na mne nepohorší“ (Mt 11, 5 – 6). Božie pôsobenie v dejinách nášho vykúpenia je neustále sprevádzané a potvrdzované zázrakmi a nadprirodzenými znameniami. Poznáme zázraky, ktoré Kristus koná v duchovnej oblasti: odpustenie hrie-

Každé obrátenie alebo posilnenie viery a lásky v srdci človeka; zmierenie a láska nepriateľov - to sú vždy zázraky Božej lásky v duši človeka.

chov vo sviatosti zmierenia; jeho skutočná, osobná prítomnosť v Eucharistii; každé obrátenie alebo posilnenie viery a lásky v srdci človeka; zmierenie a láska nepriateľov – to sú vždy zázraky Božej lásky v duši človeka. Ježiš Kristus koná zázračné uzdravenia aj v telesnej oblasti. Týmito mimoriadnymi znameniami chce

upevniť alebo vzbudiť u ľudí vieru, aby si otvárali srdcia na jeho všemohúcu lásku plnú pokory a milosrdenstva.

Pripomeňme si ešte raz, že jediným základom a prameňom viery každého kresťana je prijatie zázrakov Božieho narodenia a zmŕtvychvstania Ježiša Krista. Každý, kto tieto skutočnosti odmieta a neverí im, prestáva byť kresťanom. Všetky ostatné zázraky majú iba oživovať a prehľbovať vieru v skutočnú prítomnosť Boha a v jeho vykupiteľské dielo. On sa v lone Panny Márie stal skutočným človekom, aby smrťou a zmŕtvychvstaním zavŕšil našu spásu. Svätý Ambróz napísal: „Všetci, ktorí zavrhnú živého Boha, kľakajú pred bohom ničoty“ a povzbudzoval: „Služte Kristovi, lebo jedine on je Pán, dobrý a milosrdný, ktorý nezotročuje, ale ponúka pravú slobodu.“

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■